

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2024, č. j. CPR-32555-8/ČJ-2024-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2024, č. j. KRPL-11922-127/ČJ-2022-180026-SV. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské federace, na 6 měsíců. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

2. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce pobýval neoprávněně na území ČR od 29. 1. 2022 do 2. 2. 2022, celkem tedy 5 dnů. Na území ČR nemá vydáno platné vízum nebo platné oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně dále vyhodnotil, že rozhodnutí není ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Uvedl, že žalobce přicestoval do ČR s rodiči v roce 2002, do roku 2017 zde měl trvalý pobyt, který mu byl zrušen, protože byl od 28. 4. 2014 do 29. 7. 2021 ve výkonu trestu. Po propuštění pobýval v ČR na výjezdní příkaz, který dostával opakovaně. Poslední výjezdní příkaz mu byl udělen s platností od 14. 12. 2021 do 28. 1. 2022. Žalobce výjezdní příkaz nerespektoval, neboť chce v ČR zůstat se svou sestrou, její rodinou a se svým přítelem X. S panem X navázal vztah ve vězení, a i po žalobcově propuštění z vězení jsou v pravidelném kontaktu. Žalobce svého přítele, který ve vězení zůstává, navštěvuje a pravidelně si volají. Správní orgán I. stupně konstatoval, že vztah mezi žalobcem a jeho přítelem vznikl za nestandardních okolností, v době, kdy byli oba muži odkázáni na život v uzavřeném prostředí věznice bez možností běžných v reálném životě. Pan X má být nadto z vězení propuštěn až v polovině roku 2028, v současné době má zažádáno o podmíněné propuštění. Správní orgán I. stupně měl za prokázané, že s žalobcem navázali vztah také rodiče pana X, kterým žalobce sice pomáhá, ale nepojí je žádná rodinná ani jiná vazba. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že správní vyhoštění by žalobce nemělo nikterak vážně negativně ovlivnit či poškodit, neboť ve Vietnamu žijí oba rodiče žalobce. Matka zde žije dlouhodobě ve svém domě, kde má žalobce dosud trvalý pobyt a doručovací adresu ve Vietnamu. Jeho otec byl nucen k návratu do Vietnamu poté, co mu byl v roce 2021 ukončen pobyt na území ČR. Doby, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území Evropské unie a smluvních států stanovil správní orgán I. stupně v rozsahu 6 měsíců, neboť žalobce svým jednáním nerespektoval platné zákony ČR, když na území ČR neoprávněně pobýval celkem 5 dnů. S odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra správní orgán I. stupně dále dovodil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.

3. Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal. Namítal, že správní orgán I. stupně bagatelizuje jeho vztah s partnerem X, který trvá již čtyři roky, a na žalobce je proto nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka občana ČR. Je úplně jedno, že vztah mezi žalobcem a panem X vznikl ve věznici. Žalobce je kvůli své sexuální orientaci dehonestován a správní

orgán pomíjí veškeré polehčující okolnosti, jako dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu i velice krátkou dobu nelegálního pobytu. Žalobce žije na území ČR dvacet dva let, většinu času disponoval trvalým pobytem a řízení tak mělo být překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, a to co do formy uloženého opatření, i délky správního vyhoštění, která byla nedostatečně odůvodněna s ohledem na okolnosti případu.

4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že doba, po kterou žalobci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí a při spodní hranici. Žalovaná zopakovala, že žalobce na území ČR pobýval od roku 2002 na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo zrušeno ke dni 10. 10. 2017 z důvodu, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na deset let. Po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody byly žalobci opakovaně vydávány výjezdní příkazy. Žalobce se dne 2. 2. 2022 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem vyřešení svého pobytu, a to již v době, kdy zde pobýval neoprávněně. Žalovaná připustila, že správní orgán I. stupně neuvedl, proč na žalobce nepohlíží jako na rodinného příslušníka ČR, nicméně neshledala, že by to mělo vliv na zákonnost nebo přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Přímo z § 118 odst. 7 (pozn. soudu: správně § 118 odst. 8) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pro účely této hlavy se za rodinného příslušníka občana EU nepovažuje osoba uvedená v § 15a odst. 3, která pobývá na území přechodně. K námitce nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná především odkázala na závěry správního orgánu I. stupně, s nimiž se ztotožnila s výhradou hodnocení vztahu žalobce a pana X. Některé úvahy správního orgánu I. stupně ohledně žalobcova partnerského vztahu považovala žalovaná za nemístné. Zdůraznila zejména, že nikomu nepřísluší hodnotit, za jaké situace vztah vznikl, a nelze z toho dovozovat pevnost a trvalost vztahu. I přesto však dospěla k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce není nepřiměřené. Žalobce i pan X si byli vědomi toho, že žalobce není držitelem povolení k pobytu na území ČR. Žalobce také musel vědět, že když nemá povolení k pobytu, na území ČR setrvat nemůže a je povinen v době platnosti výjezdního příkazu vycestovat. O pobytové oprávnění přitom přišel pouze vlastní vinou. Se svým partnerem mohl být žalobce i nadále v kontaktu telefonicky nebo prostřednictvím dopisů. Jejich komunikace mohla fungovat stejným způsobem jako dosud, neboť žalobce s panem X, který zůstal ve výkonu trestu, nežili. Pan X také nebyl na žalobci nijak finančně závislý, byl to spíše on, kdo žalobci posílal peníze. V současné době je navíc patrné, že tento vztah zase tak pevný nebyl, neboť pan X sám správnímu orgánu I. stupně zaslal dopis, ve kterém požádal o zrušení svého účastenství v řízení. Z toho dle žalované vyplývá, že žalobce s panem X již žádný vztah nemají. Pokud jde o ostatní vazby žalobce na území ČR, nejsou takového charakteru, že by jeho přítomnost zde byla nezbytná. Jeho sestra, u které bydlel, je dospělá, má svou rodinu a není na žalobci závislá. Pokud jde o rodiče pana X, kterým žalobce v minulosti vypomáhal, byli i tak převážně odkázáni sami na sebe. Pokud s ohledem na svůj věk přesto budou potřebovat pomoc, nic jim nebrání, aby si zažádali o pomoc v rámci péče o seniory. Žalobce je v produktivním věku, dokáže se sám o sebe postarat, jeho zdravotní stav je dobrý. Žalobce na území ČR sice žil od roku 2002, ale po dobu více jak sedm let byl ve vězení. Část svého života přitom žalobce prožil ve své domovské zemi, zná tedy tamní zvyky i jazyk. Na území domovského státu žije jeho matka, se kterou byl dle výpovědi své sestry v kontaktu. V průběhu řízení do jeho domovského státu vycestoval také jeho otec. Z informačního systému navíc vyplývá, že z území ČR vycestoval již i žalobce.

Vzhledem k tomu, že správní orgány I. stupně neshledal vydání rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřené, nebyl důvod zvažovat možnost na překvalifikování řízení a postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

5. Žalobce namítal, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, neboť správní orgán opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch žalobce. V této souvislosti došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tedy žalobce. Žalobce zdůraznil, že měl v době řízení před správním orgánem I. stupně trvalý partnerský vztah s občanem ČR, což potvrdil jak jeho druh, tak rodiče druhu. Správní orgány tak měly považovat žalobce za rodinného příslušníka občana ČR a takto s ním měly nakládat i při rozhodování. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně číší zaujatost rozhodující úřední osoby, která v rozhodnutí použila řadu předsudků téměř homofobních, kterými vztah dvou mužů zcela znevažovala. Žalovaná pak klade k tíži žalobce, že neměl snahu o legalizaci svého pobytu, což je absurdní, neboť ten si podal žádost o vízum strpění, které mu však bylo zamítnuto. Správní orgány také dostatečně neposoudily všechny faktory, především to, že se jednalo o první zahájené řízení o nelegálním pobytu žalobce, nelegální pobyt trval pouze 5 dní, což bylo dáno tím, že byl víkend a sám správní orgán I. stupně požádal o zahájení zahájit řízení v úterý, a nikoliv hned v pondělí. Většinu svého života přitom žalobce prožil v ČR, má zde silné zázemí, studoval zde školu a jeho živost je s ČR spjat. Je sice pravdou, že byl v minulosti odsouzen, tento trest si však odpykal a pravidelně dochází k probačnímu úředníkovi. Plní si tak svoje povinnosti a je zřejmé i polepšení do budoucna. Cizincům, kterým bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění je v podstatě znemožněno znovu na území ČR přicestovat. Uložení správního vyhoštění by tedy došlo k přetržení úzkých citových vazeb, které žalobce na území ČR má, a to k jeho druhovi a sestře. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť nebyla zohledněna veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná nejprve zdůraznila, že uvedla všechny důvody včetně přitěžujících i polehčujících okolností, pro které bylo uloženo správní vyhoštění v délce 6 měsíců. Žalovaná připustila, že v napadeném rozhodnutí chybně uvedla, že žalobce po svém propuštění z výkonu trestu o žádné povolení k pobytu nepožádal, i když z dostupných informačních systémů vyplývá, že požádal o vízum strpění, přičemž tato žádost byla zamítnuta. Tato chybná informace, ale nepředstavuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť skutečnost, že žalobce požádal o vízum strpění nic nemění na skutečnosti, že zde od 29. 1. 2022 do 2. 2. 2022 pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Samotné řízení ve věci žádosti o vízum strpění žalobce neopravňovalo k pobytu na území. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že byla dostatečným způsobem vypořádána otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných

príslušníků. Ohledně partnerského vztahu s občanem ČR žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná navrhovala žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 2. 2. 2022 se žalobce dostavil na cizineckou policii s cestovním pasem za účelem legalizace pobytu na území ČR. Kontrolou cestovního pasu a lustrací v evidenci Bedrunka a CIS bylo zjištěno, že žalobce není v ČR držitelem platného oprávnění k pobytu. V cestovním pase měl žalobce vylepeno výjezdní vízum s platností od 14. 12. 2021 do 29. 1. 2022, které nerespektoval a z území ČR neodcestoval.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se rozhodnutí o správním vyhoštění brání jako nepřiměřenému, přičemž současně namítá, že skutkový stav za účelem řádného posouzení jeho případu nebyl zjištěn žalovanou dostatečně.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen

„ESLP“) vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

14. Žalobce především namítal, že na území ČR pobýval dlouhodobě a jeho neoprávněný pobyt na území ČR se týkal jen několika málo dnů. Zdůrazňoval úzké citové vazby na sestru a druhu, kteří oba na území ČR žijí.
15. Veškerými těmito skutečnostmi se žalovaná v napadeném rozhodnutí shora nastíněným způsobem zabývala a vážila, zda žalobcův zájem na pobytu na území ČR s ohledem na jeho soukromý a rodinný život nemůže převážit zájem státu na tom, aby na jeho území žalobce jako osoba, která zde 5 dnů pobývala neoprávněně, dále po nějakou dobu nepobývala. S jejím podrobným hodnocením str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí se soud ztotožnil a dovoluje si na ně v podrobnostech odkázat, neboť by pouze opakoval již jednou uvedené. Žalovaná si byla vědoma toho, že žalobce na území ČR žije již od roku 2002, více jak sedm let z toho však strávil ve vězení, kde se také seznámil s panem X, s nímž navázal družský vztah. Žalovaná v této souvislosti zdůraznila, že žalobce a pan X spolu navázali vztah v době, kdy žalobce nebyl držitelem povolení k pobytu na území ČR. O pobytové oprávnění přitom přišel vlastní vinou v důsledku trestné činnosti, za niž byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce také po propuštění z vězení musel vědět, že je povinen v době platnosti výjezdního příkazu vycestovat. Se svým partnerem, který zůstal ve výkonu trestu, přitom mohl být nadále v kontaktu telefonicky nebo prostřednictvím dopisů. V době vydání napadeného rozhodnutí žalobce navíc s panem X již žádný vztah neměl, jak vyplynulo z dopisu pana X doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 13. 5. 2024, tj. krátce po vydání prvostupňového rozhodnutí ve věci. Pokud jde o vazbu žalobce k sestře, u které bydlel, i zde krajský soud souhlasí se závěrem žalované, že není takového charakteru, že by žalobcova přítomnost na území ČR byla nezbytná. Vztah žalobce k zemi původu zůstal zachován. Na území domovského státu žije jeho matka, se kterou byl žalobce dle výpovědi své sestry v kontaktu, a vrátil se tam i žalobcův otec. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné a uložení správního vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.
16. Pokud se žalobce vymezoval proti některým úvahám správního orgánu I. stupně o vztahu žalobce a pana X, nezbyvá než konstatovat, že ty korigovala již žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalovaná si také byla vědoma toho, že žalobce neuspěl s žádostí o udělení víza

za účelem strpění. To vyplývá ze str. 7 odst. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná hodnotila skutečnost, že se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, v předem dohodnutém termínu. Konstatovala přitom, že žalobce měl vydán výjezdní příkaz, koupenu letenku a měl tedy vycestovat. Pokud chtěl na území ČR setrvat, měl si v době platnosti výjezdního příkazu zajistit oprávnění k pobytu, což se mu nepodařilo, když byl neúspěšný při podání žádosti o udělení víza za účelem strpění. Skutečnost, že žalovaná na jiném místě napadeného rozhodnutí chybně uvedla, že žalobce po svém propuštění z výkonu trestu o žádné povolení k pobytu nepožádal, nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

17. Žalobce konečně také namítal, že na něj správní orgány měly pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU (svého přítele X). K této námitce ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně se žalovaná vyjádřila v napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k žalované pak tato námitka postrádá jakékoliv opodstatnění, neboť již na začátku odvolacího řízení měla žalovaná k dispozici vyjádření pana X, který si nepřál být s žalobcem nadále jakkoliv spojen.
18. Krajský soud v návaznosti na výše uvedené upozorňuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy v přísném slova smyslu, jakkoli jeho dopady takto cizinec, jemuž je uloženo, může nepochybně pocítovat. Jedná se o rozhodnutí vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotyčný cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-58). Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, skutkový stav věci zjistily dostatečně a při stanovení délky správního vyhoštění vzaly v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území EU ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem.

V. Závěr a náklady řízení

19. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
21. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 19. prosince 2024

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně